

зи бѣше хиляда пѣтя по приятна отъ колкото де-
нятъ, защото тогази по дохождахъ у себеси съсъ мо-
литвата. Обикновенно чясътъ кждѣ четири, лѣгахъ, и
спѣхъ спокойно около два чяса. Веднѣжъ, като се
събудихъ, стояхъ на одѣрътъ си малко по късно, за
да си починѣ: станѣхъ чясътъ кждѣ единадесетъ.

Една ноцъ си бѣхъ лѣгнѣлъ малко по рано отъ
колкото съкоги, и едвамъ бѣхъ спалъ една четвърти-
на отъ чясътъ, когато, като се събудихъ, стори ми
се да виждамъ на стѣнитѣ, които се намирахъ от-
прѣдъ ми, една блѣскава свѣтлина. Оплашихъ се да
не сѣмъ наднѣлъ пакъ у ветхото си бѣлнуванѣе, нѣ
каквото виждахъ никакъ не бѣше мечта. Тая свѣтли-
на идеше отъ малкиятъ прозорецъ, на сѣверъ, подъ
който лѣжяхъ.

Скачамъ на земята, земамъ една маса, турямъ
я върху одѣрътъ, турямъ върху ѣ единъ столъ, въз-
ливамъ, — и виждамъ едно отъ най хубавитѣ и най
страшнитѣ зрѣлица, които може да направи огнѣнятъ.

Туй бѣше единъ много голѣмъ пожаръ, далеко
отъ тъмницитѣ колкото стига единъ крушумъ отъ
пушка. Огнѣнятъ бѣше излѣзълъ отъ кѣщата, дѣто
се намираха общитѣ пещи. Тая кѣща нацѣло изгорѣ.

Ноцъта бѣше много тъмна: не се виждаше дру-
го освѣнъ да се вижѣтъ по добрѣ тия купища плама-
ци и димъ, които се блѣскахъ отъ единъ силенъ вѣ-
търъ. Насѣкждѣ хвъркахъ искри; човѣкъ можеше да
каже дѣжъ отъ огнѣнъ.

Тамъ наблизо, пожарътъ се отражаваше у езе-
рото. Едно множество вреници отивахъ и идяхъ.
Прѣдставяхъ си опасността и оплашванѣето на ония,
кито живѣяхъ у запалената кѣща, или у съсѣднитѣ
кѣщи, оплакувахъ ги. Чювахъ отъ далеко гласове